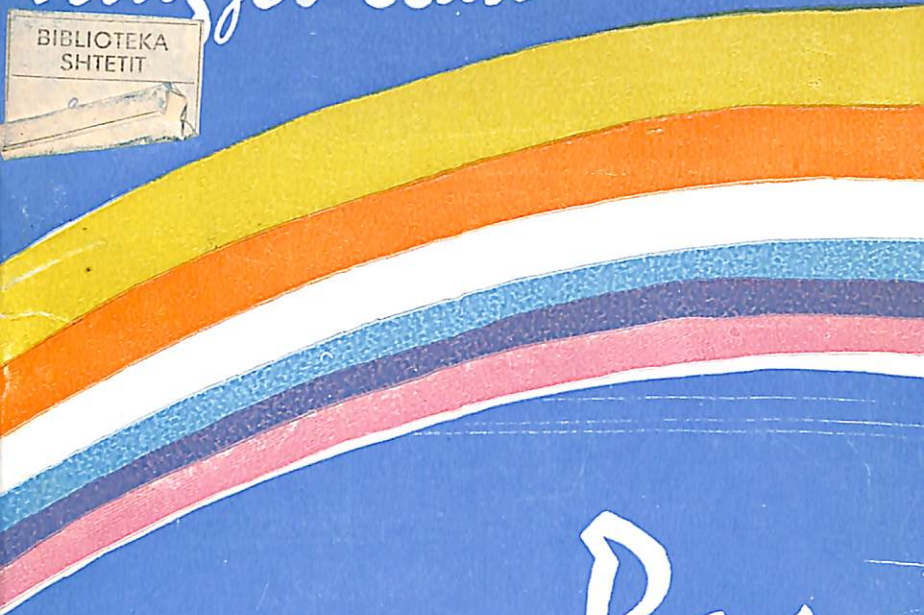

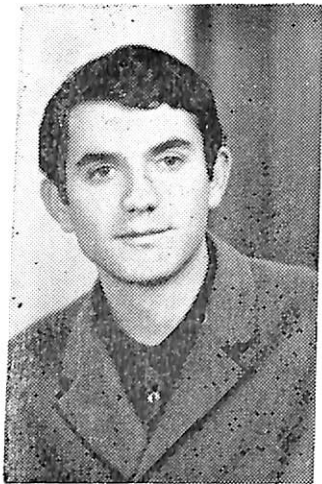
Vangjel Leha

BIBLIOTEKA
SHTETIT

Pas
shtrërgatës
vjersha

8711.2/24

Vangjel Leka, ka lindur në Dhërmi të Vlorës më 1944.

Në vitin 1964 ai mbaroi shkollën e oficerave «Enver Hoxha» dhe shërbeu në radhët e ushtrisë popullore si oficer aktiv. Ka mbaruar fakultetin Histori-filologji (Dega e gjuhë-letërsisë shqipe). Punon në Kino-studion «Shqipëria e Re».

Ky është libri i tij i parë.

8JH-1
L45

VANGJEL LEKA

PAS SHTËRGATËS

Vjersha

REKORDI I SHTETIT
GJYKËSIA
NË NIV. ~~13230~~

13230

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KUR TAKOJ ENVERIN

Kur takoj Enverin, lulëzon fantazia...
Shpirti i tij i madh është si gjerësia e detit,
që shpalos diçka të re, të bukur;
thellësia e tij është thellësia e detit.

Kur takoj Enverin, gjithshka më brohoret,
shoh vijën e largët, të kaltërt, ku puqet deti me
qiellin,
shoh perspektivën tonë të qartë si diellin.

SHQETËSIM

Në një natë si kjo plot shi e ftohtësirë,
nën retë e ngarkuara rëndë,
nën një gëzim që më bënte të mos e ndjeja kohën,
erdhi ky vit, që sonte e përcjell i shqetësuar.

Si e humba pranverën gjurmëm madhe të këtij viti?
Si e humba verën duke thënë aq pak këngë për të
vërtetën.

Si e humba vjeshtën flokëkuqe?
Si e humba vitin,
pa thënë kush e transformoi reliefin.

Në një natë si kjo, plot shi e ftohtësirë,
kur në pragun tim hyri Viti i ri,

u thashë zjarrfikësive se s'kanë ç't'u bëjnë qiejve
që digjen,
njoftova ambulancën, se një grua po lindte vajzën
e Vitit të ri.

Kur gjithshka lind,
kur koha pret nga «ndjenjat të nxjerrim gjak»,
për njerëzit dhe tokën,
shqetësohem, se humba pranverën duke thënë pak.

ISHIN KËNGËT

Një natë nuk gjeja qetësi;
u përflita me vete, ç'ishte kështu?
Në gjoksin tim buçiste deti,
dëgjoja gjëmime, kërcitje armësh, blegërime
qengjash,

duke u përplasur dhjetëra lumenj në trupin tim,
më digjnin rrënjët e flokëve,
fërfërinin pyjet, kumbimet e sopatave rriteshin,
majat avullonin si sharqe çobenësh.

Ç'ishte kështu?
O jetë, nga rrënjët e tua
këputeshin e dilnin
minerale të rënda,
këngët.

DUKE KËRKUAR VETEN

Cili jam?

Kërkoj dhe kërkoj në veten time,
si në miniera të thella.

E di, nuk jam tokë shterp, siç nuk jam dhe tokë
e florinjte,
dhe, nëse më tepër ndër vargje mineral sot kam,
për të zbuluar të rrallën, duhen vite të tjera.

Kërkoj e kërkoj çdo ditë si bujku.
Hap brazda të thella, plehëroj, vadit,
përfytem me mëngjezet, me zhegun e netët;
mbjell, prashit, korr e përsëri rimbjell,
kërkoj çfarë toka më mirë mund të rritë.

Duke njohur rrënjët e tokës, e djersën e popullit,
duke gërmuar thellë në qenjen time,
do të ngjitem në të përpjetën e diellit,
me çdo gjë të dashur dhe intime.

DJEPI

Nina-nana në një djep,
djep' i drunjtë me bar mali.

Nina-nana në një djep ah,
me grushtin e babës jastëk,
legjendat e kohërave nën brinjët tona të bri-
shta.

Nën djep uji — det,
mbi djep tym e mjergull,
në djep sumbulla lotësh nga fëmij' barkthatë,
zëri i ahut në shtërgatë.

Nga nyjet e djepit çelën sytë tona,
nga rathët e djepit u hapën vitet tona,
nga shtrati i djepit u zgjatën gjymtyrët tona,
u ngritën
krisma dhe jehona.